

Overtollige tanden in de molarenstreek van den mensch.

D. Mon. f. Zahnh. Aug. '14.

In het Augustusnummer van de Deutsche Monatschrift f. Z. heeft Dr. P. Adloff de voordracht van Prof. Bolck voor de F. D. I. gehouden (die behalve in het T. v. T. o.a. ook in de D. M. f. Z. was opgenomen), aan critiek onderworpen.

In de eerste plaats Prof. B.'s bewering, dat accessorische heuveltjes resp. overtollige tandjes aan de eerste molaren nooit voorkomen.

A. heeft zelf ook nooit bij 1e molaren dergelijke overtollige vormen gezien, doch op grond van Zuckerkandl's beschrijving van deze heuveltjes als zeldzame variëteit van de eerste en tweede molaar, acht hij het principieel niet voorkomen, in geen geval vaststaand.

Prof. B. heeft volgens A. nog een verdere „zeer merkwaardige vergissing” begaan. „In de onderkaak zouden zich de buccale heuveltjes veel vaker alleen door een overtollige wortel manifesteren. Dergelijke wortels komen aan de ondermolaren inderdaad betrekkelijk veelvuldig voor en zonder twijfel ook aan de eerste kies. Zij liggen echter met groote regelmatigheid niet aan de buiten- doch aan de binnenzijde.” Van de 10 dergelijke kiezen, die A. bezit hebben 9 de overtollige wortel, nu eens meer zijdelings aan de achter, dan weer midden tusschen beide normale wortels, echter steeds aan de binnenzijde; aan één tand is het twijfelachtig, daar de kroon zeer vervallen is, maar waarschijnlijk is 't hier een zelfde geval. Schr. is daarom overtuigd, „dat Prof. Bolck zijn kiezen foutief georiënteerd heeft en zijne afbeeldingen schijnen zulks ook te bevestigen.”

En verder naar aanleiding van Prof. B.'s theorie volgens

welke het nu en dan ontbreken van de tweede praemolaar en de persistentie van de 2e melkmolaar bij den mensch een progressieve variëteit zou zijn:

„Bolk gelooft namelijk dat de tegenwoordige eerste „molaar bij de Primaten, dus ook bij den mensch, de ver- „anderde laatste melkmolaar van de Platyrrhinen is en dat „een overeenkomstig proces in het gebit van den mensch „momenteel weer plaats vindt, in dier voege, dat de tweede „praemolaar onderdrukt wordt, terwijl de tweede melk- „molaar in een permanente kies wordt veranderd. Alle „onderzoekingen van Bolk zijn voor hem slechts een middel „tot het doel, in zooverre, als zij bewijzen voor zijne „theorie moeten bijbrengen. Ik heb mij met deze ongeluk- „kige hypothese reeds meerdere malen bezig gehouden en „geloof ook te hebben aangetoond, dat deze zonder questie „onjuist is. Dit is nog des te bedriegelijker, wanneer Bolk „van deze hypothese spreekt als van een feit, aan welks „juistheid niet valt te twijfelen. Hiervoor is echter uit den „aard der zaak geen reden. Alle feiten van de ontwikkelings- „geschiedenis, vergelijkende anatomie en niet in de laatste „plaats de palaeontologie, pleiten juist in haar nadeel. „Hoe dankbaar wij Bolk ook voor de klaarlijkkelijke „verrijking van onze kennis moeten zijn, evenzeer is het te „betreuren, dat zij toegepast wordt op eene wijze, die slechts „geschikt is om verwarring te stichten en de heugelijke „overeenstemming, die tot nu toe onze opvatting inzake „de ontwikkeling van het zoogdiergebit beheerschte, in „gevaar te brengen. Zonder twijfel zal niemand ontoeganke- „lijk zijn voor nieuwe fundamenteele feiten, ook al zouden „zij de ineenstorting van onze gangbare opvattingen be- „teekenen. Zoodanige gevevens heeft Bolk echter tot „nu toe niet geleverd. Datgene wat Bolk ons in dit verband „aan exact bewijsmateriaal heeft voorgelegd, is hoogst „twijfelachtig en beslist ontoereikend om een theorie van „zoo verstrekkende beteekenis op te bouwen.”
